

LA TUIES

— Fa una hora que m'he desmaiada aquí al peu del camí, i no passa ningú per auxiliar-me. Em sembla que m'ho hauré de fer jo mateixa.

LA RETAGUARDIA

DIARIO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos

CRÓNICA DEL EXTRANJERO PARA USO DEL FORASTERO

N. de la R.—Esta semana, Rufasta ha desaparecido y en lugar del acostumbrado artículo nos ha escrito esta que él llama crónica, y que si lo es, estamos más frescos que la Siberia (La Siberia no es ninguna rumbista del Pompeya.) Si Rufasta sigue tirando por el cantón serio, valdrá más que plegue el ramo y se busque hablador, que aquí no estamos por broques.

Otra.—Lo que hace correr Rufasta de que ha sacado una rifa es más bofia que la carta de Zinovieff. Zi no vieff el dinero, no lo creáis.

Como que aquí en Barcelona está todo ensopeado y parece un juego de mainaderas (o sean criadillas), he tenido uno de aquellos pensamientos circunstanciales que caracterizan a los grandes hombres como yo y me he ido a Londres en un trasatlántico golondrínico que se dice de una manera toda extraña y baila más que el tranvía de Horta en día de lluvia.

En un tres y no nada atravesamos el canal de la Mancha, que estaba más tranquilo que Maluenda cuando está en el «Lunch Bar». Parecía una mancha de aceite, ya os lo diré. Al desembarcar en Londres, una voz que no me era desconocida murmuró a mis castos oídos:

—Good morning, mister Rufasta. You have to fornicar the field of Spain?

Me volví y ¡asombros! Era Mac Donald! ¡Vosotros que os creéis que yo soy un taujanote del que no hacen caso más que cuatro pintas!

Nos sentamos en un bar, tomamos una cerveza y el exprimer ministro me dijo unas cosas que si os las dijera os quedaríais de cemento armado. (Hoy la piedra ya no se estila.) Me contó que en Egipto la cosa está que sopla y que los ingleses van a embargar la sombra de Tut-an-Khamen si no les hacen ali a todo. Después hablamos de cosas rurales (quiero decir del Rhur), del partido Español-Barcelona y del Klu-Klan. Además de estas

importantes declaraciones, se me fué sin pagar el gasto: como Romanones. Mandad pafias, porque me he quedado a la sopa.

¿Sabéis cuál es el colmo de un jugador? Perder la partida... de bautismo. También puede ser jugar en una línea de puntos. La abeja que da más dinero es la abeja-rana y el cabo que no está en las cartas marinas, es el cabotaje.

¿A que no sabéis qué se me ha ocurrido para ganar trinquis? Voy a hacerme árbitro de fútbol. Todo es cuestión de aguantar el tipo y dejarse decir cosas feas. Si el público protesta tirándome calderilla, yo como aquel. Ya sabéis que yo soy muy serrano.

¿Con que en el partido del domingo en Las Corts hubo tricornios y todo? ¡Vaya, no os priváis de nada! Ya decía yo que el Barcelona no ganaría. ¿Cómo quería ganar, con un Semi-jugador? Eso nada más se le ocurre a Gamper. Recaditos a Masferrer, el crítico que está en todas partes.

Decidme si es verdad que el A B C va a hacer una edición en catalán. Sería una gran idea, la buena verdad. Si veo a don Torcuato, el jabonero, se lo propongo. Todo lo más que puede pasar es que el jabonero me salga marrajo...

Aquí, en Londres de arriba, me han encerado de mala manera. Pedí una pipa inglesa y me la dieron del

pais. ¡Habrán morros de pasal! (No siempre han de ser de lo otro.) ¡Ya tenía yo razón de andar siempre ojo avizor con los ingleses!

He leído que La Noche ha acordado convertir sus folletines en folletones. ¡Eso son reformas trascendentales, y lo demás ochos y nueves! Felicidad a Pico de mi parte y decidle que así se renuevan las clases sociales.

Si puedo, cuando vuelva a Barcelona, gallardo y vencedor, os escribiré un cuento inglés de aquellos que hacen reír por dentro. Dad recaditos a Aldaz, el del Diluvio, y decidle que ahora va bien, que se vuelve hombre serio. Apa.

RUFASTA
cronista internacional

CUATRO ANIMALADAS Rotura de ligamento

Como saben ya todos nuestros lectores y demás personas ilustradas, ayer debía celebrarse el enlace de la señorita Ahli-ben-Kard-Ada, conversa a nuestra religión, con el distinguido coleccionista de monumentos don Falet de l'Hostia, pero la cosa no pudo llevarse a efecto, porque se pudo averiguar que la señorita Ahli-ben-Kard-Ada, tenía roto no se qué, que ni Dios lo podía volver a enganchar. El Falet está decidido a hacer voto de castidad y a seguir coleccionando monumentos por estos mundos de Dios. Una de sus primeras preocupaciones ha sido la de pedir a nuestro municipio que pongan el monumento de Pi y Margall en un rincón del rellano de su escalera como homenaje póstumo a los héroes del 69, que es el número de su casa.

Plenso aristocrático

En los fastuosos salones de los cónsules de Tseko-Lovaska se ha celebrado un es-

pléndido banquete con motivo de cumplirse tres años, dos meses y un día de la proclamación de la independencia nacional. Entre los concurrentes vimos a las distinguidas familias Schtrmkd, Bltnd, Rzlj, Kqcd, Wmdl-mrtschykd, etc., etc.

Descubrimiento escalofriante

Ha causado enorme sensación en el mundo científico el descubrimiento realizado por el doctor Mas K. Hardatt en su laboratorio de Conny Street, referente a las sumas de cantidades heterogéneas. Este sabio doctor ha demostrado que éstas pueden perfectamente sumarse y que los resultados son absolutamente ecuanimes y esotéricos.

Como ejemplos reales de este descubrimiento ha dado a conocer los siguientes casos:

Primero. Uno va por la calle del Hospital, tranquilamente, se le añade una y, por una combinación aritmética, van a parar al 90.

Segundo. Uno y una, que antes no se podían sumar, ahora se suman y el resultado es 69. ¿Qué os parece?

Tercero. Sumadas ya las expresadas cantidades y multiplicando el resultado por 40 días, hallaréis en seguida el 806. ¡Matemático! Luego viene la extracción de raíces y lo que cuelga y de dos, os quedáis sin ninguno.

(Pat. de Invención n.º 914.)

Los clásicos de

«La Retaguardia»

Quién lo había de decir, quién lo había de pensar que La Tribuna, tan joven, la tenía que difiar.

Moraguetas

(Música del garrotín, con acompañamiento de radio-telefonía.)

Barcelona, 27 novembre de 1924

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

La torre de Citerea

L'amic desocupat, que viu de rendai no té altra feina que cercar l'hotel del bon menjar, la taverna del bon vi i el menjador de les noies maques, ens ha portat a una casa de luxe. Una torreta simpàtica i plena de bonhomia on les noies, quan estan soles, fan punta al coixí i llegeixen el *Patufet* ni més ni menys que si fossin al pensionat. Per a completar la semblança, a l'estiu, hi van de seguida de dinar i al jardí, juguen a la corda, talment com quan eren un xic més petitetes i havia arribat el moment del recreu. Ara, el moment del recreu és un altre...

La mestressa de la torre, una senyora ja passada dels trenta cinc, ens ensenya el jardí, les habitacions, i, lo que és més interessant també, les nenes.

— Si algun cop té alguna noia de compromís i no sap on portar-la, aquí també admetem parelles...

— Ah!

— Però únicament quan es tracta d'amics, perquè no volem compromisos, sap?

— Naturalment.

— Ara, que jo suposo que si vostè porta quelcom alguna vegada, *serà sempre una xicota decenta...*

La noia de la Bordeta

En el folk-lore català ha restat, com a cosa cèlebre, la noia de Banyoles. Jo, escriptor anònim i obscur, vull cantar la noia de la Bordeta, aquella que els aprenents de cà'n Salat li van treure aquesta cançó:

*Quan festeja amb En Cisó
la noia de la Bordeta,
li diu, plena d'emoció:
Mira, mira-la que dretal*

referint-se, sens dubte, a alguna de les columnes de la futura i fo...muda Exposició d'Indústries Elèctriques, on és fama que molts capvespres hi van trobar, dient-se amoretes, als dos promesos.

Però la noia de la Bordeta va renyir amb En Cisó, i sort que aquest es va amistançar amb una xinxà de cà'n Trinxet, que sinó, allí hi ha una tragèdia que ni la Marieta de l'ull viu.

Ara, l'anònima protagonista d'aquesta cançó té un xicot de Barcelona. Això, a la Bordeta, és molt dir. Un xicot molt espavilat que sempre la porta per reconcs foscos... Tan foscos, que l'altre dia, passant nosaltres per un d'aquells carrerons distingirem dos bultos, i per la veu d'ambdós sapiguérem que es tractava d'ells.

— No tinguis por, dona... Això no és res...

— Però... — mormolava la veu emocionada d'ella —, estàs segur que no passarà res?

4 — LA TUIES

— No, dona, no... No siguis criatura. Que et penses que jo perdo el cap tan fàcilment?...

Un silenci. Uns sospirs. Després, la veu d'ella.

— No, no! Podrien veure'ns i jo sóc una noia honrada...

El bon metge

A càl doctor B.t.y es presentà l'altre dia una senyora d'uns quaranta anys, bastant mal forjada, que es queixava de nerviositat, mal de cap, neuràlgia, etc.

— És casada, vostè? — interrogà el metge.

— Vídua, per servir-lo.

— Ve-li-aquí un estat que no li convé. Vostè necessitaria tornar a casar-se... És indispensable per a la seva salut...

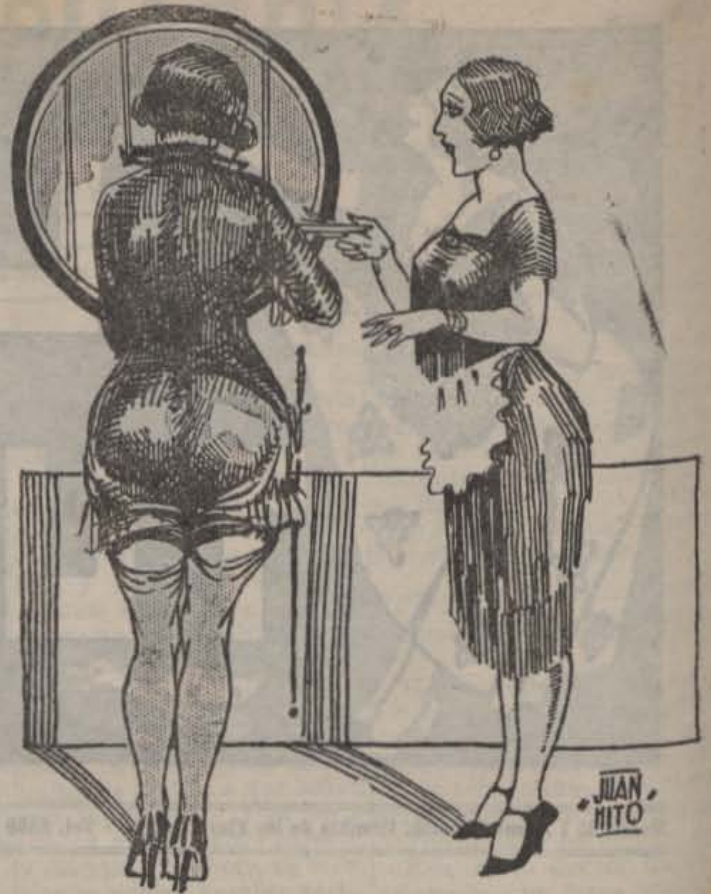
La clienta somrigué, tota satisfeta, i, amb un to extremadament complascent:

— Això no és un concell de metge: això és una declaració d'amor...

El doctor B.t.y va saltar del seu seient.

— Senyora — digué severament —: Ha vist mai als metges pendre's les receptes que escriuen pels malalts?

L'HORTOLÀ DE SANT BOI

— Senyoreta, hi ha un jove que desitja parlar amb vostè.

— Parlar? De qualsevol cosa en diuen parlar, aquests benets.

La crisi de l'habitació

EN Guasch, company nostre de penya cafeteril, està indignat per la puja dels lloguers.

Ja té raó, ja! S'estava en un piset del carrer de Cotoners, però l'han deshauciat i se n'ha tingut d'anar rellogat a un quart pis de la Plaça de Marquilles, on li canen dotze duros d'un quarto.

— Sí, noi, sí! — em deia l'altre dia—. Dos peles diàries per una cambra baixa de sostre com un camarot i petita com un cop de puny.

— Bé, per dotze duros no deu ésser tan petita com tu suposes!

— Que si ho és? Mira, perquè en tinguis una idea, solament et diré que quan el germà petit se m'enfada, haig de sortir al replà de l'escala, perquè dintre el quarto no hi cabem!

KAT A. PLUM

Aquestes raspes!

ABANS, en les reunions familiars, les senyores només parlaven de robes, de balls, de teatres i de gramofons. Ara tenen dos temes més: la radiotelefonía i les minyones impertinents.

De l'atreviment a que ha arribat l'interessant gremi de concorrentes al «Globo» i a la «Bohemia» i de cantadores de l'arxicèlebre Java en donarà idea la següent anècdota que ens va referir l'altre dia un senyor que té el luxe i la desgràcia de gastar *fámula*.

La seva raspa, una noia de Gratallops, d'uns divuit anys i més ruca que feta d'encàrrec, estava a la cuina i li van caure deu o dotze plats tots d'un cop.

El nostre heroi — heroi s'ha d'ésser avui per tenir minyona — penetra al lloc del succés.

— Maria! Vol fer el favor de no fer tant de soroll?

— Tant de soroll? Creu vostè que per trencar tants plats era massa? Ja veurà, provi a veure si vostè en fa menys!

ARK ABOT

Flor tardana

La nova va caure com una bomba a l'Ecuestre. El marquès de M.l.d., s'havia casat de cop i volta, sense preparació de cap mena, com dos coloms fugits del niu, res menys que amb la Carmeta, la filla del seu masover.

Ningú s'ho arribava a acabar.

Realment, el pas del marquès, era un mal pas.

La Carmeta no tenia més que setze anys i era tersa i xamosa com una poma camosina. Ell ne tenia cinquanta i com que els havia viscut molt intensament, el pobre home era un pelleringa en estat fòssil, impossible de vivificar per cap procediment.

Quan, de retorn del seu viatge de noces, va acudir de bell nou a la seva penya de pocker de l'Ecuestre, tot eren indirectes i fiblades dels seus companys, que ell s'escoltava com qui sent ploure.

Per fi, l'Eugeni, el més jove i més atrevit de tots, s'atreví a insinuar:

— Però, senyor marquès, per Déu, què ha fet? Que no ho compren que aquest casament és una bogeria? Com ne vol sortir airós d'aquest tripijoc?

El marquès, ja vençut, sense esma de replicar, es limità a mormurar entre dents:

— Sortir, sortir!... Si les dificultats no estan pas en el sortir!...

C. ABELL D'ANGEL

La bona muller

Sral món hi han matrimonis desgraciats, dones que abandonen la llar i marits que guillen cap a Buenos Aires, també hi han parelles que hi viuen, com afirmen les Sagrades Escriptures, com Josep i Maria.

Entre aquests darrers figura En Solà, cambrer del bar on jo vaig cada tarda a pendre cafè i llegir *La Vanguardia*.

La seva dona, la senyora Calamanda, era de lo més carinyós que pogués trobar-se. Cada vespre, al tancar el bar, l'anava a buscar per a que no tornés a casa sol i s'avorris pel camí. Per la tardor, si canviava el temps durant el dia, li portava una bufanda per a que s'abrigués i no agafés cap cop d'aire.

Fa pocs mesos, En Solà va estar molt malalt. Va tenir una pulmonia. Durant tres mesos, l'amo el sotstituí per un ajudant. Per fi, una tarda, ja refet, En Solà va venir al cafè.

— Què, ja esteu bé?

— Començo a anar millor, gràcies... Encara no estic per venir a treballar, però ja em sento millor...

— Vós rai, que teniu una dona que vos deu haver cuidat força!

— Decididament, amb aquest deshàbillé, l'obra no pot fracassar.

— Que si m'ha cuidat? Tot lo que vos digui és poc! No tinc mots per expressar-me!

— És una dona que vos estima molt!

— Encara no ho sabeu prou. Mireu fins on arriba, que ara queestic convalescent, per a que no m'estragui, s'enten amb un rellogat que tenim, i així jo estalvio forces...

K. BRITET

El somni de la Julieta

LA petita Julieta té tretze anys justos. És menuda, rossa i picardívola com una nena entremaliada, i és ja mitja fadrina en un taller de modistes del carrer de València.

Dilluns passat, la Julieta va arribar amb els ulls un xic fatigats. La seva carona tenia un to de nina de circ que s'ha descolorit i que han oblidat de repintar.

— Que nó et trobes bé? — li preguntà l'Ernestina, la seva amiga.

— Sí... Per què?

— Fas mala cara, així com si no et trobessis bé o com si...

La Julieta, que, com ja hem dit, és més viva que una centella, no la va deixar acabar.

— El barret no m'acaba d'entrar, les sabates em són estretes, el vestit em tiva de tot arreu; ja començo a estar empipada de no trobar cap peça que em vingui a la mida!

— Res del què tu et penses. És que aquesta nit no he dormit gaire, saps?

— Com ha anat, això?

— Ahir era el sant de la meva cosina de Sant Gervasi... saps? Ens van convidar a sopar. Hi havia l'Enric, l'Albert, l'Ernest i En Gomà dels panyos...

— Sí que et devies divertir! Va haver-hi ball?

— Ja ho crec! I amb radiotelefonía! Sembla que ara ja no és moda, a les cases particulars, de ballar amb piano ni amb gramofon. Ara es balla al compàs de l'orquestra de Londres. Tocaren uns shimmys!

— Vas ballar molt?

— Tu diràs! No me'n van deixar perdre ni un. I després, quan em vaig ficar al llit, com que havia begut xampanya i el cap em rodava un xic, saps? vaig somniar unes coses...

— Quines coses?

— Ni jo mateixa ho sé exactament... Vaig somniar que era molt feliça, que m'havia casat amb un jove ros, alt, d'ulls clars, com aquells americans que surten al cine... I, mira quina cosa més estranya. Quan m'he despertat m'he trobat això a la mà...

I mostrà a l'Ernestina el tap de l'ampolla de xampanya, que durant el banquet i bromejant perquè deia que allò portava sort, s'havia ficat a la butxaca...

FAR BALANS

Entreteniment

EN Ramonet estava encaterinat com un beneit amb la Mundeta, una casada de poc, molt apetitosa, però amb la que no hi havia res a fer.

El xicot, amb ganes d'expansionar-se, va descobrir la manera de què, ja que no les podia haver, almenys no les hagués de deixar del tot per verdes i cada dia, a l'hora en què la Mundeta es posava a cosir al menjador, al costat de la finestra del celobert, En Ramon se'n pujava al terrat i des de la barana contemplava a plaer les davanteres de la Mundeta per l'escot de la seva bruseta d'istiu.

No cal dir que molt sovint En Ramonet completava l'il·lusió contemplativa amb quatre cops de mà per deixar llesta la feina.

Un dia la casadeta, que es maliciava els procediments del veí, li preguntà tota intrigada:

— Escolti, Ramon: què hi va a fer cada dia al terrat?

El xicot quedà més embussat que una canonada amb pedra tosca, però una volta recobrada la serenitat, contestà amb tota sang freda:

— Sí... miri... a entretenir-me fent volar l'estel.

P. ITXA D'OR

Baix... baixet...

Contes d'una ingènua

LA MASCOTA

No ens concíxiem. Els nostres autos pararen junts davant del Liceu, i en una sola mirada ens ho diguérem tot. Una mirada més, i, enlloc de dir-nos-ho, ens ho fem. Ell, amable, cerimoniós, obrí la porta d'accés al coliseu i em cedí el pas en una reverència lleugerament iniciada. Després, lentament, deixant-me guanyar distància, em seguí els passos, escala amunt, fins a arribar al guardarroba.

M'interessà de seguida.

Alt, breu de carns, angulós de muscles, begut de galtes i els ulls negríssims guspirejant inquietos en el marc sienós dels parpres luxuriosos, se l'endevinava un viciós savi, sibarític, torturador...

Calia fer-hi amistat ràpidament. Donar-l'hi entrada per a travar conversa, i si ell era un home, ja es cuidaria del demés.

El mocador, l'eterna Celestina, seria el motiu iniciador. I el mocador caigué en treure'm el renard per donar-lo al guardarroba.

— Perdoni, senyoreta: li ha caigut...

— Moltíssimes gràcies. M'hauria sabut molt greu perdre'l.

— Un record?

— Oh, tota una història!...

— Qui pogués conèixer-ne el secret d'aquesta aventura! Perquè suposo que l'història, serà una petita i graciosa aventura cordial!

— Potser sí. Depèn de lo que vostè entengui per cordial. El mocador és record d'una bona amistat femenina. Va sortir amb mi de l'internat i sempre més m'ha acompanyat.

— Llavors, podríem dir-ne una mascota.

— Certament; una mascota, una deliciosa mascota per vèncer el més recalcitant dels enemics.

Passadís enllà, havíem arribat a la porta de la llotja i, davant de la meva estupefacció, com la cosa més natural del món, entrà ell primer, sense donar-me la més insignificant explicació.

No vaig voler tolerar l'insolència i:

— Essent així, vaig fer remarcant les paraules irònicament, si aquesta és la seva llotja, ja em permetrà que jo vagi a la meua, veritat?

— No, senyoreta...

— Això mateix: senyoreta, i Laura, per servir-lo.

— Doncs, sí, senyoreta Laura: aquesta és la llotja seva, però compendrà fàcilment que un cavaller no deu fer certes demostracions davant dels servidors.

— Però, és que l'acomodador sap que jo sóc una noia decenta, i ara...

— Ara continuarà essent-ho com abans, si no perd la serenitat.

— I què haig de perdre, sant cristià! Tant no la perdre que li prego es serveixi ésser tan amable de...

— I que el ja bé aquest paper, Laura! Es tan hermosa, com hàbil. Ja me n'han parlat de la seva destresa... Però els seus papàs deuen estar per arribar i no és aquest el moment més propici a les habilitats.

— Efectivament, no tardaran deu minuts. El temps just d'anar-los a recollir l'auto a casa una cosina...

En la dolça penombra de l'avant-llotja arribaven suaus les notes inicials del Boris. Ell, poc a poc, m'havia anat sitiant en un dels angles i ara el tenia davant meu, ert, reptador, les seves òrbites clavades en les meves, pit contra pit i cama a freg de cama.

— Per Déu, deixi'm. Podrien entrar.

— Té raó. Es molt previsor, vostè.

D'una revolada tancà la porta i després, decidit, rectilini, sens dubtes, sabent lo que feia, m'agafà destrament per la cintura, i bevent a flor de llavi l'ambrosia d'un petó calent, llarg, sord...

— Deixi'm!...

— Laura!

... les seves cames sarmentoses se m'incrustaren i els nostres cossos, enfebriats, serpejants, pantejaren adclerats, àvids de l'espasme.

— Laura!

— Dei... xi'm!... Prou!...

— No!... que no!...

— Ai!

— Què ha estat?

— Res; el mocador: que m'ha caigut el mocador!

Els seus ulls sàdics, de jaune enfemellat, s'obriren fosforescents en una expressió lúbrica de comprensió i lentament, trèmol de desig, s'agenollà complacent per a collir-lo.

Les notes suaus del Boris, arribaven dolcíssimes fins a nosaltres, amb una dolçor d'entrecel, d'inefables ensomnis...

— Laura: ara comprenc lo de la mascota. No el perdi aquest mocador! Es una troballa!

— Ja li deia! Ha vençut els enemics més irreductibles.

— Ell?

— Ell, o jo; és igual! No obstant, bona part n'hi toca de las victòries. Costa tant demanar certes coses!

— Sí... es cert... I ara, abans de despedir-nos, una petita indiscreció: m'ha dit que aquesta mascota era un record d'una companya de l'internat.

— Efectivament.

— I... allà, qui era que tirava el mocador: vostè o la seva amiga?

— Al principi, ella, però després, la meua amigueta en tirava un a terra i jo un altre al sostre.

Laura Brunet

LA NOVENCANA

— El senyor Bordoi m'ha dit que si em porto bé em regalarà unes arracades i em vindrà a veure molt sovint.

La posició natural

EN Campà, pintor futurista, necessitava un nou model. Deia que tenia ja la vista cansada de treballar sempre amb les mateixes xicotes i que si no en trobava alguna que tinguéss un perfil diferent de les que havia pintat fins llavors, no produiria res de bo.

Com que no creia en els anuncis als grans rotatius, per aconseguir el seu propòsit va recórrer a uns quants amics que feien l'alegre vida de nit, encarregant-los-hi que si trobaven alguna xicota

que estés bé de cos i que es volgués llevar de matí per guanyar-se un parell de durets diaris, li enviessin.

Al cap de pocs dies de fet l'encàrrec, se li presentà una noia primeta, alteta, amb un cos deliciosament arrodonit i una carona guarnida d'uns cabells rossos d'allò més atraients.

— Ah! Vostè és la senyoreta que ve de part del meu amic Ricard? Molt bé, molt bé, passi...

La contemplà una estona de perfil, de front, d'esquena, i acabà per dir:

— Sí... Està bé, senyoreta. Podem començar quan vulgui. Passi aquí darrera aquest biombo, on podrà despullar-se...

Mentre la noia començava a desfer botons, cintes i civelles, En Campà començà a arreglar el caballet, les teles, la paleta, a disoldre colors, a examinar els pinzells... Pocs minuts després sortia la model, completament nua.

— Com vol que em posi?

— No ho sé... És igual... Com que no tinc cap idea fixa... Adopti la posició que vulgui, mentre sigui ben natural...

— Llavors — interrogà la noia — vol que em posi ajeguda i de panxa en l'aire?

VON BENT

La inseparable

(Conte inversemblable)

EN Badó tenia una querida i se'n volia desfer. Estic per dir que no li mancaven motius. Estava amb ella ja feia deu anys! Això equival a un casament, o a una condemna en presó (no sé quin és el pitjor dels dos mals). No li costava gaires diners, però, amics meus! el seguia amb la constància d'un gos, a tot arreu que ell anés.

Calia rumiar un procediment per desfer-se'n i En Badó, home de recursos, el trobà.

Ell era, precisament, representant de la famosa Cola Peig i Cia., que, segons afirmava el respecte, ho enganxava tot. Allò tenia d'ésser la seva panacea...

Un vespre, traïdorament, En Badó proposà:

— Anem a sopar a Sant Gervasi?

— Anem-hi!

A Sant Gervasi, un amic d'En Badó posseïa un bar, i a voltes, la parella, anava a fer algun arrosset.

Pujaren al tramvia de Sarrià fins a la Plaça de Molina. Allí es va consumir el fet.

En Badó havia prèviament comprat a un pèrfid empleat de la Companyia, entregant-li un duro i una ampolla de Cola Peig, i donant-li l'encàrrec de pintar ben pintat amb aquell producte el banc que hi ha a la dreta, per esperar els trens.

Un cop van haver sopat, quan baixaren novament a agafar el tramvia, En Badó mormolà:

— Séu aquí, que jo vaig un moment a dalt a cercar mistos.

La pobra xicota s'assentà, i, com els incauts ocells resten enganxats pel besc, ella va quedar enganxada contra el banc per la famosa Cola Peig i Cia...

El tramvia de la Rambla de Catalunya tornà a En Badó cap al centre de la ciutat, convençut aquesta volta d'haver-se desfet d'aquella dona...

Però quina seria la seva sorpresa a l'arribar a casa seva i, en lloc de trobar el llit solitari, veure-hi a dintre a la seva inseparable...

Solament, a damunt d'ella hi devia haver quelcom, perquè la roba del llit abultava horriblement.

En Badó es despullà, es ficà al llit i donà un crit de dolor. Acabava de topar amb una pota de ferro que li havia fet un blau a la cama.

— Què tens, rei meu? — interrogà la dona —. T'has fet mal amb el banc?

Ella, la inseparable, enganxada i tot a un banc de fusta com havia restat per efecte dels meravellosos resultats de la Cola Peig i Cia., havia volgut tornar a casa del seu amant...

F. O. ROLLA

La muller del comptable

DIFÍCILMENT hauria pogut trobar-se en tot Barcelona un home més meticulós pel treball que el senyor Gras, comptable de la Societat Anònima per a la construcció de casetes per gossos, on estava empleat des de feia deu anys.

Era el primer en arribar a l'oficina, i, en canvi, se n'anava el darrer. Però no en tenia prou amb això. Com que el moviment de la casa era molt gros, i els comptes un xic complicats, encara se n'anava a sopar amb una pila de papers a la butxaca, que sumava i comprovava després de sopar.

Això feia la desesperació de la senyora Manela, la muller del senyor Gras, ja que aquest, eternament preocupat amb els seus llibres, no estava mai per ella, no la portava mai enlloc, ni, ai! es recordava quasi mai de que acabat el treball del despatx, tenia una altra important missió que complir, i aquesta era dintre el llit matrimonial.

Un vespre, la bona senyora sentia una formigor estranya que li traspalsava tot el cos i que ella era impotent per a calmar... Prou insinuà al marit una cuixa deliciosament temptadora, però aquest estava preocupat amb els seus eters números i encara no es va haver empassat el cafè, li digué que treïés les estovalles de la taula, puix volia treballar.

— Avui també vols treballar? — interrogà la inquieta senyora Manela.

— Sí. Els llibres no em quadren.

L'HABITUADA

— Li he dit taxativament: Bordoi, o em portes aquelles arracades, o no cal que vinguis a veure'm més.

— Ditxosos llibres! — exclamà despitada la dona —. Voldria ésser un llibre, jo, i així tu estaries per mi tot el dia!

— Jo voldria — digué el senyor Gras, que no estava per brocs — que tu fossis un calendari.

— Ah, sí? Per què?

— Perquè cada any se n'estrena un de nou...

B. ORRANGO

La mama previsorora

LA senyora Madrona, l'autora dels dies — i de les nits — de l'Angeleta, era allò que es diu una bona mare en tota l'extensió del mot. Ella no negava cap caprici a la seva noia, que ja tenia setze anys i era molt obediènta i molt treballadora.

A dir la veritat, no s'assemblava gens a sa mare.

En efecte, la senyora Madrona, en la seva ja llunyana joventut havia donat més que parlar que les nenes del carrer d'Hilarión Eslava. No és que ho fés amb mala intenció, però els xicots, des de la seva pubertat, li havien agradat més que les dobles a En Romanones.

Un dia, l'Angeleta digué a sa mare que li tenia que parlar d'un assumpte molt important.

PREPARATIUS DE BODA

— La mamà, pensa en tot; perquè l'il·lusió sigui completa, no hi manca ni la vasellina!

— Digues, dona, digues... — respongué la senyora Madrona —. Qüestió de xicots, no? Ja en sé quelcom... Les veïnes del barri ja me n'han parlat... Podies haver-m'ho dit abans, i hauria estat millor... Devia sapiguer-ho jo primer que elles... Però, en fi, ja sé que tu ets bona i per això no et renyo...

— Es que, mamà, fins ara no hi havia res en seri...

— I ara sí? Noia, no m'hauria pensat mai que anessis tan de pressa... *Bueno*, doncs que vingui quan vulgui, a condició de que no es faci massa pesat...

El primer diumenge que va seguir a aquesta conversa, l'Angeleta, a l'hora d'arreglar-se, demanà a sa mare que li deixés estrenar una camisa nova que s'havia fet algun temps enrera.

— La camisa nova? — respongué la bona mare. — I ara! La camisa nova! Ja sé què en vols fer! Ensenyar-li al teu primer xicot! No, dona, no... Ves, després que li ensenyaràs al segon!

KAR PANTA

La bona veritat

Acà'l senyor Juncà no hi havia cap minyona que s'hi volgués estar més enllà de dos mesos. Hi havia motiu! Figurin-se que el senyor Juncà tenia tres fills, de setze, divuit i vint anys, respectivament, que entretenien les seves estones d'avorriment — que eren totes les hores del dia en que no havien de dinar, sopar, beure o fer el ruc — empaitant a les noies de servei.

Per a fer encara més pesat el treball de cà'l senyor Juncà, afegeixin que tot el mobiliari era antic, massís, pesat com una mala cosa. Quan arribava l'hora de fer la neteja, les noies suaven d'engúnia.

Un diumenge al matí, la Clementina — nom massa distingit per raspa, — que feia dos mesos era a la casa i estava netejant el llit d'un d'ells, un trasto de roure enorme que pesava com un burro mort.

— Què? Et canses molt? — preguntà el senyor Juncà, que es llevava a aquell moment.

— No me'n parli, senyoret — respongué la noia —. Aquests llits semblen fet expressos per reventar minyones...

SIS TELLET

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envlin propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració, o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

Un crim rar

TOTHOM se n'esgarrifava. El crim, realment, era per fer posar els pèls de punta a qualsevol. Un marit gelós, un salvatge, havia assassinat a la seva esposa a qui creia infidel, obrint-la com un pollastre, pel mig del ventre.

Don Rafel, versat a tragèdies molt més esgarrifoses, arronsava les espatlles i no donava la més petita mostra d'emoció.

La portera, ja que l'escena es desenrotllava a la porteria, davant del posat de tant-se-m'endona de don Rafel, no pogué evitar de preguntar-li el seu parer sobre el crim del cafre del segon pis.

— Què li sembla, què li sembla aquest Barba-azul? No s'indigna don Rafel davant d'aquest crim horrible? Obrir pel mig del ventre a la pobra senyora Filomena, que era una santa, cregui, una santa!

— Psé, què vol fer-hi? Coses de la vida!

— Com vol dir coses de la vida? Coses dels salvatges, si de cas!

— Però, escolti, dona: no eren casats i ben casats?

— I això què té que veure?

— Que quan es van casar, pam més pam menys, ja ho podia saber la senyora Filomena que el seu marit anava per això!

EL XOFER N.º 13

Amor primer

EL senyor Ribot ha fet una conquesta. Una menor deliciosa, que viu soleta al carrer d'En Mun-taner.

Després d'una sèrie de promeses i magnífiques

ofertes, la nena ha accedit, i junts han pujat a casa seva.

La minyona, per ordre del senyor Ribot, ha anat a cercar unes pastes i xampanya.

Entretant, el senyor Ribot va devorant amb els seus ulls lascius el bibelot que ha tingut la sort de pescar.

En una de les embestides amoroses del fogós conqueridor, la nena ha caigut tan llarga com Déu l'ha fet damunt d'una flonja *chaise-longue*.

El senyor Ribot es queda extasiat contemplant aquella *pose* magnífica, lúbrica, incitant i en un to càlid i tremolós pregunta amb la major bona fe:

— Em jures, nena, que és la primera vegada que et poses així davant d'un home en aquesta otomana?

Ella, recordant que aquell moble li havien regalat el dia abans, contesta amb tot l'aplom:

— T'ho juro, per lo més sagrat: pels meus pares!

Aquelles paraules sinceríssimes, foren el talismà màgic que obriren de bat a bat la cartera del senyor Ribot.

RAFELET

Setmana anglesa

FEBRIL, impacient, En Joanet obri el puny de la porta del magatzem. Eren les tres de la tarda. Encara que, com dissabte que era, li tocava festa, ell, fingint-se el més laboriós dels empleats de la casa «Prim Kurth, S. en C.», acudia al treball pretextant tenir que acabar l'envio d'unes circulars.

Com acostuma ocórrer en aquests casos, el que movia a En Joanet a renunciar a la tranquil·litat de la tarda de festa, que hauria pogut passar en un cafè, en un cine o en un teatre, no era la feina. Era una altra causa completament distinta. Dintre d'aquell magatzem humit i fosc, l'esperava l'amor. Dintre pocs minuts, en efecte, devia anar-hi la Julieta, la seva estimada, que era mecanògrafa i gaudia també dels beneficis de la setmana anglesa. En lloc d'anar-se'n a refugiar a un hotel amoblat vulgar i mercantil, els dos amants havien triat, per camp dels seus combats amorosos, la casa «Prim Kurth, S. en C.»

La Julieta, en efecte, no es féu esperar gaire.

— Reina meva!

— Xatet meu!

I sense més preàmbuls, perquè a la cuenta, la cosa corria pressa, es comença a desenrotllar una escena, sobre els detalls de la qual no vull insistir massa, per por de què ho llegissin els interessats i s'enfadessin.

El cert és que quan ja havien libat copiosament les mels de l'amor i, tendrament abraçats, es deien tendreses damunt d'una caixa de mostres, la Julieta va sentir un soroll suspecte.

— Truquen, Joanet! Estem perduts!

No hi havia temps per perdre. La Julieta es refugià al despatx del senyor Prim, i En Joanet anà de seguida a obrir.

Catàstrofe! Era el senyor Prim en persona!

— Caram! Què fas aquí?

— He vingut per aquelles circulars que han quedat per enviar...

— No calia venir, home...

I, sense donar-li temps a evitar-ho, penetrà al seu despatx.

Al pobre Joanet no li tocava la camisa al cos. Passà un minut, dos, tres, i ni sortia el senyor Prim, ni se sentia un mot. Com se les hauria arranjat la Julieta per justificar la seva estada en aquell lloc, i per apaivagar les ires de l'amo? El temps seguia passant, i En Joanet sentia créixer enormement el seu terror...

Per fi, al cap de més d'un quart, el senyor Prim, un xic ullerós, sortí del seu despatx:

— Joanet, m'hauries de fer un favor. Arriba't a cà'l senyor Miravet i porta-li una circular 4 ter. No cal que tornis, aquesta tarda...

I com el xicot dubtés un xic:

— Ah! i ara que estem sols, vaig a donar-te una bona nova. En vista del teu interès i el teu esforç, he decidit augmentar-te el sou des d'aquest mes. Treballa com ara i ja saps que estic molt content de tu...

Ara, En Joanet ja no és dependent de cà'n «Prim i Kurt, S. en C.» Viu amb la Julieta en un magnífic principal de l'Aixamplis. El senyor Prim, tot satisfet, és el que paga les despeses.

VAN DA ROTT

El regalet

CATERINA — interrogà severament donya Matilde —: què li passa?

— No res, senyora. Per què?

— Perquè noto en tu certs símptomes i certes coses estranyes. Parlant clar, tu has tingut una desgràcia!

— Què vol dir, donya Matilde?

— Què has jugat massa amb el teu promès! A veure si m'entens, ara! I jo no puc consentir l'espectacle que donaràs dintre de pocs mesos. Ho sents? Aquí som massa decents per a tolerar aquestes coses! On s'és vist! Indecent! Perduda! Desvergonyida!

— Senyora..., tingui compassió — gemí la pobra Caterina — d'una pobra noia enganyada.

I esclatà en un amarg plor, que tingué la virtut de commoure a donya Matilde.

— Però, de debò va enganyar-te?

— Sí, senyora, sí...

— I qui era?

— L'adroguer del costat!

— Aquell ros que sembla un baranda?

— Justa la fusta!

— Pobra criatura! Es veritat, per això, que és molt guapo! I què, et va jurar que es casaria amb tu, oi? Tots fan igual!

— No, senyora, no... Em va prometre, si jo volia

anar amb ell a berenar a Les Planes, que em faria un regalet... Però jo—afegí ingènuament la Caterina—no em pensava que fos això el regal...

NYEBIT DEL CLOT

Una dona molt moderna

EM passejava aquell vespre per la Rambla, quan la meua atenció va ésser absorbida per la gràcil silueta d'una xicoteta alta i ben formada que anava cap a la Plaça del Teatre movent airosoament el seu cos amb intencions quina naturalesa no era difícil desxifrar.

M'hi vaig acostar — tenia cinc duros que em ballaven —, enraonarem un xic i per fi, ben puntualitzades les condicions del pacte verbal, convingut en pocs mots, pujarem cap al «Mont d'Or», on jo vos asseguro que no m'hi vaig avorrir gens.

— Estàs content? — em preguntà ella, quan acabava de reabillar-se i es guardava al bolso les monedes que li havia jo donat.

— Sí, molt! M'has agradat d'allò més.

— Tu a mi també — em respongué la gentil criatura —. Te sembles molt a un xicot a qui jo he estimat molt.

— Ah, sí? Fa molt temps?

— Aquest vespre, mitja hora abans de trobar-nos...

K. ASTANY

La guardiola

LA Merceneta — cinc anys — és molt capritxosa i a cada moment voldria que li compressin bombons, joguines o estampes. Però a casa seva no estan per brocs. Quan algú li dona cèntims, els hi tiren tots a una guardiola i li diuen que quan sigui més gran la trencaran i li compraran una cosa ben bona.

Però aquest dia ansiat no ve mai, i la criatura s'impacienta.

— Mama! Quan em trencaràs la guardiola?

— Quan siguis més gran, donat! No veus que ara ets massa petita?

— I tinc d'ésser molt més gran, molt més gran?

— Sí!

— Com? Com la cosineta Elvira?

— Això mateix, com la cosineta Elvira.

La cosineta Elvira té dinou anys. Per consegüent, la bona senyora creu que hi ha temps suficient per a que la Merceneta no la maregi més.

Però un dia ve la bona nova. L'Elvira es casà! Ja està demanada, no hi ha cap entorpiment, tot va com una seda, diumenge van les primeres amonestacions...

I per fi, arriba l'ansiad dia del casament. La Merceneta, com que aquells dies ha estat molt bona nena, va al banquet com si fos una persona gran.

Als postres, en un moment, la Merceneta s'apropà a la núvia, i amb veu molt alta, perquè ho sentís tothom, diu:

— Avui sí que estaràs contenta, Elvireta!

— Sí, filla meua—respon la núvia.—I com ho saps, tu, tan petiteta?

— Perquè sé que avui et trencaran la guardiola...

VON BENT

Conte premiat del número passat:

El noi tímid

Diàleg de carrer

- I doncs Enric, què diu de bo?
 Quant de temps sense veure'li
 — Ja té raó, ja. I la família?
 — Tots bons, gràcies a Déu.
 — Ja deu ser casat, veritat?
 — No encara.
 — I doncs, què fan amb la Isabel?
 — Sí, miri, anem tirant!

CUQUET

De vida o mort

QUAN el senyor Regordosa va rebre la carta de l'Ernestina, va sentir un cop al cor, com si el comendador hagués arribat amb «gente armada».

Què hi volen fer? No hi estava acostumat ell a aquells trasbalsos cordials! Tanmateix, la misiva era per enternir al més refractari per les coses de l'amor:

«Reiet meu: vina de seguida! No puc passar d'avui sense veure't!»

Què els hi sembla? Veritat que tanta vehemència, havia de trastornar al pobre senyor Regordosa, sobretot, tenint en compte els seus cinquanta anys i els seus noranta kilos?

Res, res; no hi havia més remei: aquell dia sacrificarà el despatx i aniria a calmar les nerviositats del seu bibelot. El bibelot era l'Ernestina, eh? A lo millor, al dir el seu, vostès ja s'havien cregut una altra cosa.

Pujant l'escala, el senyor Regordosa ja va començar a desfer-se l'hermill, per evitar pèrdues de temps. D'aquestes coses se n'ha d'aprofitar l'oportunitat, i aquell dia semblava que l'oportunitat li deia que sí, al senyor Regordosa.

Va trucar tot nerviós i, encara no havia deixat el barret al penjarrobes, ja tenia enroscada a l'Ernestina amb una de salameries i de petons que feien perdre l'esma al pobre comerciant.

— Bé, dona, no siguis ansiosa! Mare de Déu, quina vespa t'ha picat avui? Tanta colssor et fa la picada? Tanta pressa tenies per veure'm?

— Que sí en tenia? Més que Colon per descobrir les Amèriques!

— I bé: ja em tens aquí. Què vols? Apa, no perdis temps, que tot és qüestió d'oportunitat!

— Oh, quasi res: cinc centes pessetes. Avui ha de venir la modista, saps?

Al senyor Regordosa li va quedar l'oportunitat més arronçada que un cargol quan el posen de cul a ja graella!

DON JOAN

La desgracia de la Mariona

LA Mariona estava molt trista. La vergonya per la que tenia de passar era massa gran per ella, modesta i recatada com era. Tothom l'assenyallava amb el dit i se'n reia. La Mariona, no obstant, no havia comès cap malifeta, pobra noia. Solament,

- Tanta por li fan els homes, Hortensia?
 — Els homes, gens; les criatures em tenem esverada!

una tarda que tornava de portar el dinar als egadors, l'hereu de cà'n Xispa, l'havia agafada pel seu compte i l'havia forçat, vulguis no vulguis, a seguir-lo a dintre un paller on li havia fet veure, per primer cop, el món per un forat. I la Mariona, a qui es veu que allò no li disgustava, hi havia tornat mantes vegades. Fins que li havien vingut uns mareixos molt estranys, i una desgana que no sabia a què atribuir, i el ventre se li havia començat a inflar d'una manera que no deixava lloc a dubtes.

Un diumenge a la tarda, jo sortia del cafè on havia passat una estona jugant al billar, quan la vaig trobar pel carrer Gran.

— Com està això, Mariona? — li vaig preguntar —. Quan menjarem confits?

En sentir això, la xicota es posà a plorar:

— Ai, no me'n parli, que sóc molt desgraciada!

— Per què?

— Perquè totes les altres noies del poble estan cansades d'anar pels palls amb tots els fadrins que els hi han agradat i no els hi ha passat mai res... I jo, que només hi vaig anar tres o quatre cops, i encara sempre amb el mateix, ja veu lo que m'ha passat! Si vostè no creu que això és ésser molt desgraciada!

KA PANT

DESDE EL PALCODE L'ONCLE

Ja tenim, gràcies a Déu, *Liceu*. Ja les nostres dames aristocrates i empacatades, les nostres dametes de postí, deliciosament frívols que llegeixen *La Vie Parisienne*, i les nostres damisel·les, que juguen al tennis, tenen una *fraulein* i flirtegen d'amagat dels papàs, tenen lloc per passar la nit i lluir impunement els seus braços, les seves pitreres i els seus palmissos. Alabada sigui la música, que ens fa gaudir tantes bones coses.

De moment, ens van donar *Boris Goudonoff*, per unes russes autèntiques que abrigaven més que els abrics de can Comas (1), i dissabte veiérem *Manon-Lescaut*, que és una òpera que *les caut* d'allò més bé.

Al «Poli» van estrenar *Hijo de mi alma*, que ben mirat i remirat, també s'hauria pogut dir «Fill de meucal». És un sainet d'enredo, com ho sap fer En Sinesi Prim, que fa riure bastant.

En Rojas, aquell actor que s'ha mort en escena més cops que les Agències telegràfiques franceses van matar al Kronprinz, és al «Barcelonés», fent tragèdies de sang i fetge. Ara fan *El Conde de Montecristo*, que crec que són sis actes i no sé quantes defuncions.

A can «Tivoli» es va estrenar *La Vaquerita*, amb un èxit d'aplaudiments i de peles que feia goig veure'l. I al «Barcelona», l'Inaudi segueix treient càlculs. Vull dir càlculs matemàtics, perquè si fossin biliars, no tenia mala feina!

Divendres, a «Novetats» van estrenar *Pasión de Esclavo*, conte oriental, escrit per dos madrilenys que es diuen Sepúlveda i Gabirondo. Hi ha música i tot, posada per En Povoner, i tot va anar d'allò més bé.

I al «Goya», on segueix En Sassone amb les seves conferències, fan *La Noria*, d'un senyor que es diu Viu i que per ara no desmenteix el seu cognom.

EL NEBOT TAFANER

(1) Avís a l'Administrador. Buvil el corredor d'anuncis, a veure si l'enganyem amb aquest reclam.

De la vida alegre

A l'«Edén Concert» segueixen amb la Lucinda i la Pagán. Jo em pensava que totes eren pagán, però ara, en vista del cognom de la simpàtica Paquita, es veu que no. Cada dia se'n saben de fresques, que més aviat acostumen resultar, tractant-se de coses de music-hall, calentes.

La Conxita Cisneros, aquell bibelot tan *mono*, fa encara d'estrelleta al «Monte-Carlo». Canta, acciona i mou els ulls que dona gust veure-la. Ja n'és de bonica, ja, la noia!

També tenen al «Monte-Carlo» a la Coralito, a la Cai-reles, a qui coneixem del «Folies Bergères», i és una noia de molt bons portaments, i a la Romero, que deu produir una mel molt bona. M'agradaria ésser abella, per picar-la. Ah! La Niña d'Utrera cada dia està més castissa.

Al «Concert Apolo», la revista *Los dardos de Cupido* segueix agradant. De noies maques tenen a la Calderón,

a la Morita, a la Cortés i a la Càdiz. En volen més?

També va donant quartos el *Fri Fri* de can «Bataclan», on hi han afegit un quadre de telefonia sense fil. Si aquesta mania arriba als music-halls, ja estan frescos els corredors. Ara, a més de regalar vestits, sabates i brillants a les querides, els hi hauran de comprar una antena i un altaveu. Ja estem bé, ja, a Barcelona!

Del «Pompeya», poca cosa de nou. Els skeetchs, unes quantes noies que van molt bé per entretenir a la clientela, i el xampanya que es derrama com si fos aigua de Dos Rius.

I al «Folies», al casolà i morigerat «Folies», segueix el Baldomerito i la Emilia Domingo, que està molt contenta de l'èxit assolit a Madrid pel seu homònim amb allò de les vides dretes. Suposo que la gentil Emilieta, en això de les dretes, hi està d'acord, encara que pot ésser sigui, per temperament, molt democrata...

EL NOCTÀMBUL INDISCRET

CORREU SECRET

Ark Heta. Lo que ens envia aquesta setmana és més vell que la casa de l'Arcebià. — *Ban Bolla*. Anirà, un dia o altre. — *B. Orrango*. No és prou original. — *P. Alps*. Guardem la xafarderia. — *Un sarauista*. Publiquem lo de la noia de la Bordeta, que té molta gràcia. Saludi als de Sans. — *Fal Ornia*. Es conegut. — *Mich E. Leth*. I doncs, que s'ha mort la seva musa?

— Però, com es possible que t'haigis deixat enganyar altra vegada després de la experiència del primer cop?
— Oh, precisament: qualsevol resisteix després de la primera experiència.

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27
Ascensor

(VERDURA)

Piçassa de Santa Madrona, 6
Davant el Banc d'Espanya

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat

Calefacció central

Habitacions a 5 pessetes

Nova casa de gomes higièniques

LA CORONA

COMTE DEL ASALTO 95

Preciosíssims i higiènics estatucs LA CORONA presentats en forma de sigarettes egípcies - Des de 0'25 i 0'50 - ACORASSA YE PER A NO NAUFRAGAR a 1, 2 i 3 ptes. Tenim de tot i per a tots!

Posada SAN ANTONIO

COMTE DEL ASALTO, 69

HABITACIONS REFINADES, HIGIÈNIQUES I ESPACIUSES
QUARTOS DE BANY - VRES ENVADES RESERVADES DES DE
1 A 10 PESSETES

PERFUMERIA

ASTRA

Venda a granel, a litres i a pès
- Un tres cents per cent d'economia. Especialitat en mitjans de seda. - 73, COMTE DEL ASALTO, 73

No val a badar!...

La Mundial

Esputer, 6
BARCELONA

Qu' bada ensopaga. Sapigueu nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavidas per a no anar a fons. Casa de curació pels qui' hagin ensopagat. La salut per a després del bany - Pot vos per a matar les cabres de dotze potes.

EL CUPIDO

COMTE DEL ASALTO
Calle UN REAL i a' estalviades MIL.

POSADA DE LA VEGA

Espléndidas habitaciones - Preus reduïts
Sant Olegari, 17 - BARCELONA

SIFILIS CURA RADICAL

Hospital, 4, pri. De 11 a 1 i de 6 a 9

Dissabtes, inyeccions de
606 i 914 a 6 pessetes.

"LA MASCOTA"

PRIMERA Y UNICA CASA

EN GOMAS HIGIÈNICAS

ES LA MEJOR SURTIDA

MATA LADILLAS EN POLVO. PTAS. 0'50 CADA

1. SAN RAMÓN, 1.
BARCELONA

SULFURETO CABALLERO

Producto potentat contra la BARRA (ronys).
Basta bany fa desaparèixer la BARRA en 10
minuts. Desconfeu sempre de les imitacions
COMTE DE L'ASALTO, 86. - BARCELONA
i Centres d'Espècifics.

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las
vias génito-uritarias, así del hombre
como de la mujer, se curan pronto y
bien con las tan conocidas

Grajas Rusas Rovisoli

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.
Casa Sagalá, Rambia las Flores, 14-Barcelona

S'ha posat a la venda

el tercer fascicle de

EL TALISMÁN DEL AMOR

Cap més obra ha assolit un èxit tan gran i expontani com la formosíssima creació de la notable escriptora

LAURA BRUNET

En el tercer fascicle d'aquesta obra, s'estudia magistralment el suggestiu tema

EL ARTE DE CONQUISTAR RAPIDAMENTE

Una volta coneguda en termes generals la manera de jugar i dominar el cor de la persona amada (fascicle I), s'entra ja en el segon tema en plena matèria de l'estudi fisiològic de l'amor posant en mans de tothom les armes ofensives i defensives per vèncer en el més dolç dels combats, i en el tercer es completa la magistral concepció oferint un seguit d'exemples per a iniciar-se en els camins de l'amor. Cap obra — absolutament cap — conté un estudi tan meravellós de les intenses emocions cordials com aquest deliciós llibre de la LAURA BRUNET, del qual ningú podrà prescindir per triomfar en les lluites amoroses.

— Però, per què no t'assentes, Lili?

— Perquè assentada, als meus clients els costa molt reconèixe'm.